

Clipe de marmură

Casian Maftei

Ca de pe oase,
albite de vreme și vânt,
Într-o pădure a răstigniților,
toamnă târzie, fiică de sfinx,
Mi se preling lacrimile
pe degetele tale, înmărmurite
între două străngeri de clipe,
Uitate undeva...
în abisul unui gând straniu...
Uneori
te faci lamă subțire de oțel aspru,
ca să-mi pătrunzi inima,
prin capilariile ochilor înroșiți
de tristețe... Ești rece.
Buzele tale subțiri
au devenit, parcă,
mai vinete ca niciodată...
În vis
am vrut să te sărut...
și am făcut-o,
Abia atingând gura ta uitată
altundeva. Tu...
ai rămas neclintită.
Bineînțeles,
în adâncul visului,
nici nu speram să fi fost altfel...
Totuși
am continuat să visez...
Dar visul s-a făcut a fi aieva,
pentru ca,
Tristețea
să devină veșnică.